

Matka Kristova sa dnes osobitným spôsobom prihovára ku tým, čo majú podiel na knazstve jej Syna. Volá ich do Večeradla...

Večeradlo je miestom, kde má knaz nájsť svoju identitu...

Bolo to večeradlo, kde sa Ježiš celkom osobitným spôsobom dal svetú...

... kde vyslovil zákon lásky...

Večeradlo je miestom, kde sa schádzali zo strachu; miestom, kde Duch Svätý premenil apoštolov na neomrozených hlásateľov Evanjelia; miestom, kde boli spolu s Máriou...

Je miestom, kde má hľadať knaz svoju identitu, kde má hľadať silu Ducha Svätého, kde má hľadať pomoc Panny Márie...

... kde sa má udiat ten súčasný exodus...

Treba sa naučiť, ako máme my v tomto čase a v týchto podmienkach Cirkvi kráčať - uprostred tých konkrétnych udalostí našich dní, o ktorých sa hovorí.

Pre Izraelitov bol exodus nesmierny zážitok a skúsenosť Boha. Aj pre nás to má tak byť.

A predsa do zaslúbenej zeme sa nedostali hneď. Štyridsať rokov putovali, kým sa očistili od seba, aby našli pravý zážitok Boha - že to Pán v ich živote konal.

Mať takúto skúsenosť s tajomstvom Boha vo svojom živote... Hľadať Boha ako tajomstvo, ako Pána zástupov, ktorý pred nami kráča...

Takúto skúsenosť Boha vo svojom živote mala aj Mária. Svedčia o tom aj jej slová: "Ako sa to stane."

My máme do dnešného sveta vnieť tajomstvo Boha. Vo všetkom tom svete racionalizmu máme byť mužmi modlitby; mužmi, ktorí majú takúto skúsenosť tajomstva Boha.

Svet dnes volá po tomto. Darovať sa, to je slovo, ktoré nás má v súčasnom svete sprevádzať. Darovať sa Bohu ako Mária. Žiť výlučne pre Boha. BYŤ Z CELEJ DUŠE tým, čím sme. Ako Ježiš to znázornil vo večeradle, keď sa daroval pod spôsobom chleba. Spôsob chleba najviac vyjadruje darovanie sa.

Kto chce pokročiť, musí sa vrátiť - vrátiť sa zo "svojich" ciest... Musí začať tam, kde Duch Svätý začal svoje dielo, kde boli zidení na modlitbách s Máriou...

... "Rozneste moju naliehavú výzvu, aby ste sa zovšadiaľ zhromaždili do večeradla môjho Srdca a prežívali tam predvečer nových čias..."

/3.7.87/

Večeradlo nie je samoučelom.
Ani pre apoštolov nebolo konečným cieľom.
Rozišli sa do sveta. Ale bez večeradla, bez sily,
ktorú tam na modlitbách získali, by neboli nič
dokázali. Takisto by však neboli splnili svoju úlohu,
keby boli zostali len vo večeradle.

Musíme vedieť spájať modlitbu s činnosťou.
Nie len vonkajšok - ale zase nie len kontemplácia,
bez vonkajšieho účinku.

Takisto sa musíme naučiť zladať pravdu a spravodlivosť s láskou.
Nie v mene lásky nechať sa zotročiť,
ani nie v mene spravodlivosti rúbať.

Mária nás najlepšie naučí nájsť pravú mieru.
Ona vedela obdivuhodne spojiť modlitbu s činnosťou,
s milosrdnou láskou, ako nás to učí tajomstvom návštevy u Alžbety.

Už v tomto mariánskom roku, keď ona pôsobí,
môžeme pozorovať prehĺbenie ducha modlitby s pôstom
a zároveň činy, aké nebývali - do ktorých sme išli
často s rozpakmi, ako kedysi ona, ale napokon rozhodne;
činy dôstojné, hodné kresťana, ale rozhodné a primerané
potrebám obrany viery.

Nemôžeme sa dištancovať od udalostí našich dní,
veď kto sa ich môže správne ujať, ak nie my, ktorí
máme možnosť vo večeradle, na modlitbách, získať
svetlo a silu zhora.

Toto je svet, ktorý stvoril Boh pre seba.
Kristus vstúpil do tohto sveta, aby ho posvätil,
svojou krvou ho vykúpil.
Tu je aj naša úloha, v strede týchto udalostí.

Otázka prejavov viery je častou témou diskusií,
prevažne v súvislosti s púťami. Posledne vyvstala
však i otázka manifestačných prejavov viery, najmä
po udalostiach "bratislavského veľkého piatku",
keď sa na polhodinové tiché zhromaždenie so sviečkami
v rukách zišli tí, čo vraj "neuvedomele" dali svoj
podpis na obranu náboženskej slobody.

Duch Svätý, ktorý riadi Cirkev, dal jej dost
svetla pre túto dobu, len ho treba poznať.
Je preto dôležité prebrať dokumenty II. vatikánskeho
koncilu a oboznámiť s nimi veriaci ľud,
lebo mnohí nevedia, aký priestor nám Cirkev dáva
vo svete. Nájdeme tu učenie Cirkvi o všetkom, s čím
sa stretáme - o ateizme, hospodárstve i politike.
V pastorálnej konštitúcii o Cirkvi v súčasnom svete
"Gaudium et spes" /Radosť a nádej/ nachádzame
aj odpoveď na otázku o bratislavských udalostiach:

=====
"Ak však verejná moc, prekročiac svoju kompetenciu, utláča občanov,
nech občania neodmietajú to, čo si objektívne vyžaduje verejné blaho;
ale nech im je dovolené brániť svoje práva a práva svojich spoluobčanov
proti zneužívaniu verejnej moci, v medziach prirodzeného zákona
a zákona Evanjelia."

Na otázku, či verejná moc u nás skutočne potláča práva veriacich občanov, dáva výstižnú odpoveď list otca biskupa Jána Ch. Korca redaktorovi V. Doležalovi, ktorý vo svojom článku práve toto popiera.

Otec biskup pravdivo a konkrétne ukazuje podmienky, ktorých cieľom bolo vykoreniť vieru z nášho národa, nechať ju vymrieť hladom, potláčať ju zastrašovaním i ubližovaním, sústavným tlakom až po tých najbezbrannejších - deti. Celkom vecne a konkrétne, ale bez trpkosti uvádza nepretržitý rad otvoreného prenasledovania počas štyridsiaticich rokov, perzekúcie, výsluchy, súdy i dlhoročné väzenia, ktoré veľmi citelne postihli jednotlivcov, skupiny, neraz tisíce občanov, ba i stotiséce, ako v prípade násilnej likvidácie gréckokatolíckej cirkvi. A týmito udalosťami sa už desaťročia ťahne niť vyjednávania našej vlády so Svätým Stolcom. Počas tých rokov mnohé deti vyrastajú v mládež bez ideálov a nemajú možnosť dozvedieť sa pravdu o Bohu. Toto je tá najväčšia krivda.

Nemusíme poznať ani konkrétne z listu k posúdeniu "slobody", stačí pozrieť na naše sídliská. Kristus nás posielal hlásať Evanjelium - skúsme to! Sú to potomkovia pokrstených, väčšinou sami pokrstení. Na koľký strach narazíme, obavy z ťažkostí v zamestnaní, v škole, z nepríjemností s príbuznými, ktorým by to uškodilo... Prečo ten strach?

Deti Cirkvi duchovne živia ba hynú. A my sa vraj máme pripravovať na veľkonočné sviatky meditáciou Kristovho vykupiteľského utrpenia, vychutnávať jeho ovocie, keď mnohí, s ktorými sa denne stretáme, hynú tu v dosahu jeho prameňa!

Proti tomuto násiliu a krivde sme boli povinní sa ozvať svojím tichým výkrikom. To vyplýva už z našej povinnosti "hlásať slovo Božie či je vhodné, či nevhodné." /2Tim4,2/ Sme povinní Evanjeliu raziť cestu, aj za cenu obetí, tak to v dejinách spásy vždy bolo. Preto nám Cirkev v týchto podmienkach dáva možnosť aj pasívnou rezistenciou "bojovať" proti krivdám za práva svoje i blížnych, i za práva Božie.

=====

Bolo to svedectvo. Bola to sila Božia. Mnohí sa morli povzbudiť. Videli: Pre niekoho ešte viera, pravda, spravodlivosť majú hodnotu života!

Mladé dievča doprevádzalo invalidného chlapca. Keď ju bili, schúlila sa ale šla ďalej... Mladík, inkasujúc údery, modlil sa ďalej a v modlitbe pokračoval i keď ho naložili do policajného auta... Komusi vyrazili z ruky sviečku - mladý vlasáč bol pohotovú úder vrátiť. Muž pri ňom mu chytil ruku: "Modli sa." Asi po troch zdravasoch bolo vidieť na lícach mladíka pramienky sĺz...

Ľudia sa prestali báť - resp. boja sa len Boha, nie ľudí. Preto možno hovoriť o morálnom víťazstve. Aj istý dôstojník od polície sa vyjadril o katolíckoch s uznaním.

Boli aj konverzie. Istý muž prišiel po 25 rokoch na spoveď. Šiel "tam" len zo zvedavosti. Keď videl, ako bijú, a tí neodplácajú, ale sa modlia - na ten podnet sa rozhodol ísť na spoveď.

Bolo to prebudenie pre mnohých. Aj z radov polície. Aj z radov neveriacich spoluobčanov, najmä očitých svedkov. Pre prítomných veriacich to bol zážitok, v ktorom prežili čosi nečakané. Je zaujímavé, koľkí hovoria, že cítili čosi mariánske.

Pri počúvaní zvukového záznamu povelov polície zrazu zaznie povel hlavného veliteľa, hlasnejší ako ostatné, neadresovaný žiadnej hliadke, teda všetkým: "Na námestí je nejaká žena v modrom. Treba ju predviesť. Tú ženu v modrom treba predviesť!" Mnohí si pritom nevdojak spomenú na "Ženu odetú slnkom", ktorej prítomnosť akosi tajomne cítili. Často počuť názor, že to bolo jej "vítazstvo".

Veriaci nie sú zvyknutí na toľkú solidaritu a sympatie zo strany neveriacich, ako po týchto udalostiach. Nemusia sa obranovať, vysvetľovať, viac, než by sami povedali, počujú z ich úst. Veď mali možnosť na vlastné oči sa presvedčiť, ako "pravdivo" píše o týchto veciach naša tlač. Nepravdu vidia ešte vypuklejšie, ako my, lebo my sme už na ňu zvyknutí.

Ktovie koľkí z nich sa otvorili pôsobeniu milosti cez prijatie poznannej pravdy. Lebo toto skutočne nastalo a prekvapilo nás.

Sme totiž zvyknutí, že zatvrdliví odporcovia všetkého, čo je Božie, by zatvárali oči pred pravdou a tvrdili by očividnú nepravdu - ako to robí oficiálna tlač - zosmiešňovali by alebo vyčítali, ironizovali... Nečakané a tak časté sympatie neveriacich nás prekvapili a my, ktorých vedie a učí pozerat' Matka Božia svojími očami, máme možnosť vidieť, čo ešte navonok nevidno, čo sa pripravuje vo vnútri...

=====
... "Všetko sa už plní podľa Božieho plánu...
V nom sa skveje triumf milosrdenstva Otca, ktorý chce všetky svoje zblúdené deti priviesť k sebe a tak veľmi na ne čaká!

... Prichádza doba Ducha Svätého, ktorý vám bude stále viac dávaný od Otca i od Syna vo zvrchovanej miere, aby viedol celú Cirkev ku svojim novým Letniciam."

/5.11.77/
=====

... "Skoro uvidíte triumf môjho Nepoškrveného Srdca. Kvôli tomu som si vás vyvolila i povolala. Preto vám znova opakujem: Buďte stále viac mojimi - v modlitbe, v oddanosti, v dôvere."

/7.10.75/
=====

=====
... "Milovaní synovia, ... noste vo svojich srdciach so mnou utrpenie sveta a bolesť Cirkvi v tejto novej hodine agónie a výkupného utrpenia. Jedine z vašej bolesti sa zrodí pre všetkých nová éra pokoja." /15.9.81/
=====

Len kňaz, ktorý má zmysel pre obetu, môže účinne pôsobiť.

Ak nie, môže vedieť hovoriť ako krásne, bude to bez účinku.

Ale keď sa vie obetovať, môže si byť istý účinkom, či vidí výsledok alebo nie.

Musíme sa preniesť do tej oblasti neviditeľného a tam hľadať súvislosti. To, že viera u nás po desaťročiach útlaku nevymizla, ale naopak, - proti všetkej logike oblasti viditeľnej - zosilnela, to je ovocie utrpenia... Utrpenia napríklad päťdesiatych rokov, keď, ako to ktosi spočítal, veriaci pretrpeli dovedna 42 760 rokov väzenia... Utrpenia možno nejakých rehoľníc, o ktorých nikto nevie...

Že to naši bratia a sestry vtedy dokázali, to je prejavom pavlovskej viery:

"Viem, komu som uveril a som si istý..."

"Mne žiť je Kristus a zomrieť mi je zisk."

Ťažké časy sú nanajvýš evanjeliové.

=====
... "Všetko utrpenie pápeža, biskupov, kňazov, Bohu zasvätených osôb a veriacich sú uzavreté v mojom materinskom srdci. Aj ja beriem na ňom účasť a prežívam s vami tieto hodiny veľkého utrpenia. Je to utrpenie môjho Syna, ktoré má pokračovanie v jeho mystickom tele." /15.9.80/
=====

Naša nebeská Matka dobre pozná bolesť a utrpenie... Keď Ježiš visel na kríži a zomieral pred jej očami, to bolo niečo, čo je pre každú matku neznesiteľné. A Ján napísal: "Pod krížom stála jeho matka..." - Ani slova o nárekoch, zúfalstve, mdlobách, šoku... "Stála"... Že sa nezrútila, to je výsledkom toho, že utrpenie pre ňu nebolo novou, šokujúcou vecou, na ktorú nie je zvyknutá. Bola naň pripravená. Svoje utrpenie Matky Vykupiteľa - svoje spoluvykupiteľské utrpenie prijala už vo chvíli Zvestovania - vo viere a oddanosti Bohu prijať od neho všetko. Že to, čo bude musieť takto prijať, bude jednoznačne utrpenie, sa dozvedela veľmi skoro - z úst Simeona.

Meč bolesti, ktorý ju vtedy ranil, teraz pod krížom nie je nový - je to ten istý, len nadobudol konkrétnu podobu. Preto "stála" pod krížom, lebo toto utrpenie prijíma tak, ako ho prijíma jej Syn - ako spásu vôľu Božiu. Za nás trpí, za našu spásu... Naša Matka...

Ježiš končí svoje dielo tu na zemi. Pri rozlúčke ustanovil Eucharistiu, teraz už uskutočňuje obetu, s tým spojenú. Zomiera. Ale aj v tejto chvíli, v tejto "jeho hodine" má ešte niečo ustanoviť. Bude asi veľmi podstatné, čo v takej chvíli ustanoví...

Zomierajúci Ježiš pozrie na svoju Matku, ktorá tu stojí: "Žena, hľa tvoj syn!" a učeníkovi zastupujúcemu všetkých, čo v neho uverili: "Hľa, tvoja matka." Až teraz, a hneď nato, ako píše Ján, vidí Ježiš, že je všetko dokonané.

Pre Máriu to je akoby druhé Zvestovanie. Prvé znamenalo pre ňu úlohu byť Matkou Mesiáša, - toto druhé znamená úlohu byť Matkou vykúpených...

Ľudia opustili Ježiša. Učeníci sa rozutekali... Nepriatelia sa chvália víťazstvom... Dielo, na ktoré sa Ježiš podujal, zdá sa, že stroskotalo...

Jediná Mária verí proti tomu, ako sa veci javia. Preto dokáže stáť a nezúfa, lebo vie, že napriek bolesti deje sa to, čo sa má diať - dielo Božie, dielo vykúpenia, záruka budúcej slávy.

Mária jediná napriek všetkému zdaniu, vytrvala v nádeji. Nijaká bolesť, čo ako trhala jej Srdce, nemohla z neho vytrhnúť túto nádej. Panna Mária dala pod krížom príklad všetkej budúcej kresťanskej viery a nádeje. Verila i za tých, čo boli v pokušení vieru opustiť. Dúfala i za tých, ktorí sa ponárali do beznádeje.

Pred Sedembolestnou Matkou nám zostáva len jedno: Prosiť ju, aby v utrpení a v skúškach posilnovala našu vieru a prehľbovala našu nádej. Ona to prijala ako svoju úlohu. Posledný Ježišov čin voči Matke jej otvoril nové a nikdy nekončiacie poslanie ako Matky všetkých veriacich uprostred Cirkvi.

=====
... "Som vašou bolestnou Matkou. Všetky vaše bolesti patria mné... Utrpenie ľudstva je uzavreté v mojom Nepoškrvnenom Srdci... Milovaní synovia, v tomto období budete znamením mojich nesmiernych bolestí. Noste vo svojich srdciach so mnou utrpenie sveta a bolesť Cirkvi..." /15.9.81/
=====

... "Moje poslanie ako Matky sa viaže na vás celkom určitým a osobným spôsobom... vaše utrpenie spôsobuje aj mne nové bolesti. Dnes vás vidím pod ťarchou nevysloviteľnej bolesti. Hľadte, či je bolesť ako bolesť moja!

Predovšetkým pozerám dnes s bolestnými obavami na Cirkev, ktorá bola Ježišom zverená môjmu materskému pôsobeniu. Vidím, ako často je zranovaná hriechom, vo svojej jednote rozdelená, svätokrádežami profanovaná a vo svojej pravde zatemňovaná.

Koľko je dnes pastierov, ktorí neobraňujú stádo, ktoré im bolo Ježišom zverené. Niektorí sa zahŕajú do mlčania, keď majú hovoriť odvážne, aby hájili pravdu a odsudzovali omyly a hriechy. Tolerujú, aby nič neriskovali, dajú sa zviest' ku kompromisom, len aby udržali svoje výsady. Tak sa šíria bludy medzi dvojzmyselnými formuláciami a v pokračujúcom vzdalovaní sa od Ježiša a od jeho Evanjelia hriech nebýva odpykaný...

Volám vás, milovaní, a všetky deti, zasvätené môjmu Nepoškrvnenému Srdcu, spojte sa s utrpením vašej nebeskej Matky, aby ste všetci doplnili to, čo ešte chýba v utrpení Krista..." /15.9.82/
=====

Nie je náhodou, že Patrónkou nášho národa je Sedembolestná Panna Mária. - Utrpenie nás priviedlo k nej a ona nás učí, ako máme svoje utrpenie prijať.

S Bolestnou Matkou sme však najbližšie vzkrieseniu...

Na Slovensku ateizmus nemá tradíciu. Preto sa netreba ním tak veľmi zaoberať. Svätý Otec hovorí, že je chybou, ak kresťania viac poznajú to, čo neveria, než to, v čo majú veriť. Slovensko bolo vždy verné Cirkvi a vždy mariánske.

Pri práci pre Kráľovstvo Božie treba vychádzať z určitej tradície, ale potom presadzovať aj nové požiadavky a nové zámery Ducha Svätého.

Duch Svätý vedie - len treba vnímať pokyny.

Všetko, čo pre našu dobu potrebujeme, máme v učení Cirkvi - od encykliky "Vykupiteľ človeka" až po "Sollicitudo rei socialis".

Pritom kardinál Hans Urs von Balthasar uvažuje, že v Cirkvi sú dva princípy: Hierarchický a mariánsky. Hierarchický - to znamená, že sa uvažuje v štruktúrach, dogmách, práve... Mariánsky - že všetko poznané je aj milované - to je tá viera ľudu.

Úlohou Cirkvi je:
Inkarnovať Božie Kráľovstvo do tohto sveta.

To musia v konečnom dôsledku laici svojím životom.

V prípravných materiáloch na biskupskú synodu o laikoch sa uvádza, že laici si u nás neosobujú kompetenciu knazov. To je dobre. Ale nesmie sa ísť ani do opačného extrému - aby knazi nebrali do úvahy laikov.

Angažovanosť laikov je vec Ducha Svätého. To, že bola synoda o laikoch, je tiež znakom toho, čo je dnes v Cirkvi aktuálne.

Kde sú problémy s knazom, tam preberajú iniciatívu vo farnosti laici. Jedna zo známkov pravosti však je, že neobchádzajú knaza, aj keď tam nie sú sympatie. Duch Svätý neobchádza jestvujúcu hierarchiu.

Ak sa má stať farnosť spoločenstvom živej viery, musia byť spoločenstvá laikov vo farnosti.

Kňaz má podporovať a pomáhať spoločenstvám, nemá však prácu so spoločenstvami považovať za jedinou pastoračiu - nesmie chýbať v spovednici...

Vzor môže hľadať v samom Majstrovi: Ježiš sa venoval zástupom, ale vychovával si apoštolov. V tom je vzorom aj pre knaza.

...Vychovávať niektorých a tí budú vychovávať ďalších...

Treba si uvedomiť, že vo veľkom dosiahneme to, čo dosiahneme v malom.

Kde nie sú spoločensťá vo farnosti, možno sa ujať tých, čo sa zasvätili Pannu Máriu.

Treba vychádzať z tých prísľubov Panny Márie, ktoré ona spája so zasvätením, lebo tam sú skutočne veľké pokroky.

=====
..."Knižka... je prostriedok dôležitý, ktorý som si vyvolila..."

/24.6.74/

..."Syn môj, ty si nepochopil, že som si vybrala nerozumnosť, aby som zahabila múdrosť a slabosť, aby som premožla silu. Je to moja vôľa, aby sa knižka rozšírila tak, ako je."

/27.9.73/

=====
Knižka "Panna Mária kňazom, svojim najmilším synom" môže rovnako účinne pomáhať nielen kňazom, ale i laikom. Panna Mária môže pomocou nej skutočne veľmi rýchlym tempom priviesť do samého stredu Najsvätejšej Trojice.

Neobstojí námietka, že nám netreba tejto knižky - máme Evanjelium.

Napriek tomu, že máme Evanjelium, vyhľadávame knižky chýrnych autorov výkladu Písma Svätého a rôznu teologickú literatúru. O čo skôr by sme mali siahnuť po knižke, o ktorej sama Matka Božia hovorí ako o svojej. Ona prevyšuje všetkých autorov a je najbližšie k Ježišovi. V tejto knižke nás učí nielen pochopiť Evanjelium, ale priamo učí nás ho žiť.

Mimoriadny účinok, ktorý mnohí okúsili, možno vysvetliť len tým, čo sama hovorí, že je to jej omilostený prostriedok.

Je to prostriedok jej materinskej úlohy voči nám, nie len knižka o niečom. Žiaden iný autor nejakej knižky nie je nám tak blízky a nemá voči nám od Boha takú úlohu, akú má Mária.

=====
..."Dnes je stále moje miesto tu: U všetkých mojich detí. Až do konca sveta som stále vám nablízku, deti zrodené zo smrti môjho jediného Syna."

/13.4.79/

=====
apríl 1988